

Arrest

nr. 170 114 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 januari 2012, in functie van zijn Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 juni 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker diende op 13 november 2012, in functie van zijn Belgische moeder, een tweede maal een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 mei 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 133 823 van 26 november 2014 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 mei 2013.

1.6. De Raad verwierp bij arrest nr. 142 032 van 27 maart 2015 ook het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2012.

1.7. Op 1 september 2015 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26 februari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 2 maart 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.09.2015 werd ingediend door:

Naam:[G.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Algerije

[...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst, legt betrokkene vermoedelijk een document voor dat werd afgeleverd door het ministerie van Financiën van Algerije. Het is echter niet duidelijk van wat het document concreet zou moeten getuigen. Het document draagt geen titel, er is een kader dat 'kader voorbehouden aan de bewaarder' heet, dat is er een vermelding van de 'débiteur' wat dan op betrokkene zou moeten slaan en dan een kader met als titel 'Individuele aanduiding van de gebouwen. Nergens van het document kan worden afgeleid of betrokkene al dan niet onroerende goederen bezit in het land van herkomst. Het document vermeldt ook niets over het eventuele inkomen dat betrokkene zelfstandig in het land van herkomst of origine wist te verwerven. Vandaar dat dit document niet als voldoende bewijs van onvermogen kan aanvaard worden.

De referentiepersoon voegde ook een verklaring op eer toe, waaruit moet blijken dat zij haar zoon reeds ten laste had van in het land van oorsprong of origine. Van een verklaring op eer kan de feitelijkheid en waarachtigheid niet worden getoetst zonder objectieve bewijsstukken die de verklaring ondersteunt. Het bewijs dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van oorsprong/origine is dus niet geleverd.

Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan werd een attest van de RVP voor de maand september 2015 voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw inkomensgarantie

voor ouderen krijgt, een attest van de FOD Sociale Zekerheid van een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden (THAB), en twee verklaringen van kinderen waaruit blijkt dat zij hun moeder bijkomend financieel steunen.

Zowel de inkomensgarantie voor ouderen als het THAB-bedrag valt onder de noemer van sociale bijstand. Deze bedragen kunnen niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. In hoeverre de verklaringen van de kinderen van de referentiepersoon met de werkelijkheid overeenstemmen, nl. in hoeverre het geld daadwerkelijk wordt overgemaakt aan de moeder, blijkt niet uit het dossier. Het betreft hier dus ook slechts verklaringen op eer die niet gestaafd worden met objectief verifieerbare bewijsstukken (bvb rekeninguittreksels), vandaar dat deze bedragen evenmin in aanmerking kunnen worden genomen. Bij gebrek aan inkomen dat in aanmerking kan worden genomen voor de berekening van de bestaansmiddelen waar de Belgische referentiepersoon over beschikt, kan niet worden vastgesteld dat aan de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is voldaan. De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Die behoeftenanalyse is kennelijk al gemaakt door de RVP en door de Fod Sociale Zekerheid. Zij achtten mevrouw immers voldoende behoeftig om die sociale bijstand toe te kennen opdat zij in haar eigen bestaansmiddelen zou kunnen voorzien. Opdat het verblijfsrecht aan betrokkene zou kunnen worden toegestaan, zou de referentiepersoon dus minstens over gelijkwaardige bestaansmiddelen moeten kunnen beschikken, die niet voortkomen uit sociale bijstand.

Gezien al deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

"De verzoekende partij is een Algerijnse staatsburger die niet beschikt over een verblijf van meer dan 3 maanden in België.

Zij heeft gezinshereniging aangevraagd met haar Belgische moeder, op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

« De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop [3 de Belgische onderdaan]3 bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden»

II.1.2. De verwerende partij meent echter dat de inkomensgarantie voor ouderen een vorm van sociale bijstand is en dat deze omwille van die reden niet in aanmerking kan worden genomen.

Nochtans worden de vormen van bestaansmiddelen die niet in aanmerking kunnen worden genomen, expliciet opgesomd in artikel 40ter Vreemdelingenwet: « de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen»

De wet heeft dus zeer precies bepaald welke middelen uitgesloten worden van de bestaansmiddelenanalyse. Daarentegen wordt nergens bepaald dat de 'inkomensgarantie voor ouderen' uitgesloten zou worden van de bestaansmiddelenanalyse.

II.1.3. Als de wet duidelijk is, dan behoeft zij geen nadere interpretatie. In casu is dit het geval en dus zijn er geen andere interpretatiemethodes nodig om de wet te interpreteren.

In casu heeft de wetgever zeer duidelijk bepaald wat hij wou zeggen met « de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels» die niet in aanmerking worden genomen in hoofde van de Belgische ouder.

Ook de Raad was in het verleden reeds deze mening toegedaan, arrest n° 123.609 dd. 7 mei 2014 :

“Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen. Deze bepaling somt op limitatieve wijze op over welke aanvullende bijstandsstelsels het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De Inkomensgarantie voor Ouderen, die wordt uitgekeerd door de Rijksdienst voor Pensioenen, is niet opgenomen in de opsomming van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dus niet zonder meer stellen dat de Inkomensgarantie voor Ouderen “een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is”.

Verzoekster maakt een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.”

II.1.4. Nochtans motiveert de verwerende partij onder meer als volgt :

“Zowel de inkomensgarantie voor ouderen als het THAB-bedrag valt onder de noemer van sociale bijstand. Deze bedragen kunnen niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.”

Het is dus duidelijk dat in casu artikel 40ter Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.

Maar er is meer. Het Grondwettelijk Hof (arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, nr. 121/2013, overwegingen B.17.8.1-B.17.8.2) heeft letterlijk bevestigd dat het feit dat de verwerende partij rekening houdt met de tegemoetkomingen aan de personen met een handicap toegekend op grond van de wet van 27 februari 1987 (die eigenlijk een vorm van aanvullende bijstand zijn), terwijl zij dat niet doet met de middelen verkregen via maatschappelijke dienstverlening, geen discriminatie vormt.

Het Grondwettelijk Hof lijkt dus eveneens een strikte lezing van artikel 40ter Vreemdelingenwet voorop te stellen, aangezien het aanvaard heeft dat er een verschillende behandeling bestaat (in de evaluatie van de bestaansmiddelen) tussen de « normale » sociale bijstand (toegekend aan gehandicapte personen) en de bijstand toegekend op grond van de wet van 27 februari 1987 (Deze laatste wordt niet letterlijk vermeld door artikel 40ter, 2de streepje, 2°, maar vormen strikt genomen ook een vorm van sociale bijstand).

De verwerende partij heeft ook – zoals het Grondwettelijk Hof reeds bevestigd heeft – aanvaard dat de sociale tegemoetkomingen aan de personen met een handicap toegekend op grond van de wet van 27 maart 1987 (die een vorm van sociale bijstand zijn) mee in ogenschouw genomen worden bij de berekening van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (stuk 3). Dat is begrijpelijk: een strikte lezing van artikel 40ter VW vermeldt niet de tegemoetkomingen aan personen met een handicap en deze vormen een specifieke categorie waarin zich een groot aantal mensen bevinden die niet in staat zijn te werken omwille van hun handicap. Nochtans is dit hetzelfde voor bejaarden: een letterlijke lezing van artikel 40ter VW laat niet toe om de inkomensgarantie voor ouderen uit te sluiten van de evaluatie van de bestaansmiddelen en deze vormen tevens een specifieke categorie waarin zich een groot aantal mensen bevinden omdat zij niet meer in staat zijn te werken omwille van hun leeftijd.

De verzoekende partij meent dan ook dat de interpretatie waarin de verwerende partij de tegemoetkomingen aan personen met een handicap in rekening kan nemen, doch niet de inkomensgarantie voor ouderen (beiden nochtans een vorm van aanvullende sociale bijstand) een duidelijke schending zou vormen van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Een grondwetsconforme lezing van artikel 40ter VW impliceert in casu dan ook noodzakelijk een strikte lezing van de wet, zoals de Raad tevens gedaan heeft in het arrest nr. 123.609 van 7 mei 2014.

Zoniet kan immers onmogelijk worden ingezien waarom bepaalde vormen van (aanvullende) sociale bijstand (die niet letterlijk worden vermeld in artikel 40ter VW) worden geacht deel uit te maken van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en andere niet.

Mocht de Raad nog steeds niet overtuigd zijn dat de enige correcte lezing van artikel 40ter VW gebeurt volgens de « interpretatio cessat in claris »-methode, dan verzoekt de verzoekende partij de Raad om een prejudiciële vraag te willen stellen aan het Grondwettelijk «Laten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet toe dat artikel 40ter, 2de streepje, 2° VW zo gelezen wordt dat de inkomensgarantie voor ouderen een middel vormt uit aanvullende bijstandsstelsels waarmee geen rekening gehouden wordt bij de evaluatie van de bestaansmiddelen, terwijl de tegemoetkomingen aan de personen met een handicap toegekend op grond van de wet van 27 februari 1987 geen middel uit aanvullende bijstandsstelsels in de zin van deze wet zouden vormen?»

Verzoekende partij is ervan overtuigd dat het Grondwettelijk Hof deze vraag negatief zal beantwoorden.”

3.1.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker, waar hij de schending aanvoert van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, in wezen stelt dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat de inkomensgarantie voor ouderen en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beoordelen of zijn moeder, die hij wenst te vervoegen, over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat het niet ter discussie staat dat de inkomensgarantie voor ouderen en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden vormen van aanvullende sociale bijstand zijn en dat de wetgever in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° uitdrukkelijk heeft aangegeven dat de middelen afkomstig uit aanvullende bijstandsstelsels bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet mogen worden meegeteld.

Aangezien de wetgever duidelijk en zonder in enige beperking te voorzien heeft bepaald dat “*de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels*” niet in aanmerking mogen worden genomen kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn bewering dat bepaalde vormen van aanvullende sociale bijstand – waaronder de inkomensgarantie voor ouderen en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden – wel in rekening zouden dienen te worden gebracht.

Verzoeker houdt onterecht voor dat uit het feit dat de wetgever in voormelde bepaling heeft gesteld dat “*met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke*

dienstverlening en de gezinsbijslagen" niet in aanmerking mogen worden genomen kan worden afgeleid dat andere vormen van aanvullende sociale bijstand wel in rekening kunnen worden gebracht. "Met name" betekent immers "in het bijzonder" (cf. Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse Taal) en laat derhalve niet toe te concluderen dat verweerder in een beperkende opsomming zou hebben voorzien.

Waar verzoeker erop wijst dat in een arrest van de Raad een ander standpunt werd ingenomen moet worden benadrukt dat het arrest waarnaar verzoeker verwijst, bij arrest nr. 232.848 van 10 november 2015 werd gecasseerd door de Raad van State. In voormeld arrest stelt de Raad van State het volgende:

"Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt: (...).

(...).

Naar luid van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt voor de berekening van de bestaansmiddelen geen rekening gehouden met "de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels".

"Aanvullende bijstandsstelsels", in de Franse tekst "régimes d'assistance complémentaires", moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid en worden niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995 'tot invoering van het "handvest" van de sociaal verzekerde', waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels.

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "aanvullende bijstandsstelsels". Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7, 1, c, van richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat". Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op "bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen" en dat "het begrip "sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten". (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49)"

Het door verweerder ingenomen standpunt is ook volledig in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State (zie ook: RvS 20 november 2012, nr. 9227(c)).

De beschouwingen van verzoeker inzake de overwegingen B.17.8.1 en B.17.8.2 in het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, omtrent tegemoetkomingen aan gehandicapten, doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Los van het feit dat deze overwegingen betrekking hebben op artikel 10 van de Vreemdelingenwet – een wetsebepaling die in voorliggende zaak niet werd toegepast en ook niet toepasselijk is – moet tevens worden gesteld dat uit voormelde overwegingen slechts kan worden afgeleid dat het Grondwettelijk Hof een door een partij aangevoerde thesis heeft besproken en hierbij schijnbaar is voorbij gegaan aan het feit dat deze thesis geen steun vindt in de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof heeft evenwel nergens gesteld dat tegemoetkomingen aan personen met een handicap, laat staan de inkomensgarantie voor ouderen en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden, niet zouden behoren tot aanvullende sociale bijstand of dat de verwijzing in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet naar middelen afkomstig uit aanvullende bijstandsstelsels enkel betrekking zou hebben op bepaalde vormen van aanvullende sociale bijstand.

3.1.2.2. Daar verweerder in de bestreden beslissingen niet heeft aangegeven dat hij de tegemoetkomingen aan personen met een handicap wel in aanmerking wenst te nemen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de te vervoegen Belgische referentiepersoon dient te beschikken en dus niet blijkt dat hij een onderscheid zou maken tussen Belgen die genieten van verschillende vormen van aanvullende sociale bijstand kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder de artikelen 10 en 11 van de Grondwet heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.1.2.3. Met betrekking tot het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen kan het volstaat te duiden dat, gelet op artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, niet op dit verzoek dient te worden ingegaan daar de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State en artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, in de lezing van verweerder en de Raad van State, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schendt.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“II.2.1. Artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

Artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje Vreemdelingenwet bepaalt:

“Art. 40ter.[1 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Nergens in deze wetsartikelen werd bepaald dat de verzoekende partij reeds ten laste van haar moeder had moeten zijn in het land van herkomst.

II.2.2. De verwerende partij stelt nochtans het volgende:

“Het bewijs dat betrokkene reeds ten laste was in het land van oorsprong/origine is dus niet geleverd.”

Verzoekende partij beklemtuont dat haar verklaring op eer wel degelijk correct was: reeds in het land van herkomst was zij afhankelijk van de steun van haar moeder.

Nochtans stelt zij zich in casu een nog pertinentere vraag: waarop baseert de verwerende partij zich om te stellen dat dit relevant is als te weerhouden motief?

II.2.3. Verzoekende partij stelt dus niet ter discussie dat zij moet bewijzen ten laste te zijn, doch wel dat het een absolute vereiste van de wet zou zijn dat dit reeds het geval moest zijn in het land van herkomst.

Verzoekende partij verblijft thans immers reeds meerdere jaren in België, bij haar ouders, zonder inkomsten.

De bestreden beslissing schendt dus ook op dit punt manifest de artikelen 40ter j° 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet evenals de materiële motiveringsverplichting.”

3.2.2. Verzoeker betoogt dat verweerder artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te vereisen dat hij in zijn land van herkomst ten laste diende te zijn van zijn Belgische moeder. Er dient evenwel te worden aangegeven dat aangezien de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft verwezen naar de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en deze bepalingen een omzetting vormen van de artikelen 3.2. en 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) het begrip “ten laste” in overeenstemming met de draagwijdte van dit begrip in deze richtlijn dient te worden geïnterpreteerd. Hierbij moet worden benadrukt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst teervoegen om als ten laste te kunnen worden beschouwd reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”, HvJ 9 januari 2007, C-1/05). Verweerders standpunt is in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Ook de Europese Commissie bevestigde door aan te geven dat “om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft)” dat de descendent van een burger van de Unie ten laste dient te zijn in zijn land van herkomst (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2 juli 2009, COM/2009/0313). Verweerder heeft derhalve geen incorrecte toepassing gemaakt van de wet, doch een correcte invulling gegeven aan het begrip ten laste zoals bepaald in artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker door louter te beweren dat de schriftelijke verklaring die zijn moeder aflegde wel degelijk correct was, niet aantuont dat het kennelijk onredelijk is om aan een schriftelijke verklaring van een familielid – waarbij in casu daarenboven moet worden vastgesteld dat geenszins blijkt dat de in het Nederlands gestelde verklaring effectief door zijn moeder werd opgesteld, nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat zij de Nederlandse taal niet machtig is – geen bewijswaarde toe te kennen.

Louter ten overvloede merkt de Raad op dat een familielid van verzoeker verklaarde dat verzoeker, die vijftig jaar oud is, in zijn land van herkomst was tewerkgesteld en dat verzoeker in België reeds werkend werd aangetroffen. Er zijn dus belangrijke aanwijzingen dat verzoeker de vereiste capaciteiten heeft om te werken en hierdoor in een inkomen te voorzien en in zijn land van herkomst ook werkte, zodat geenszins blijkt dat toch veel waarde zou moeten worden gehecht aan de verklaring op eer die werd opgesteld ter staving van de stelling dat hij ten laste is van zijn moeder.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK